

prism

อามานะ เรียว เซียน วิฟาร์ แปลา

希望が死んだ夜に

คำสารภาพ ในคืนฆาตกรรม

คดีฆาตกรรมที่ขาดเหตุผลใจ กับหนึ่งชีวิตที่ต้องดับสูญ
นำไปสู่ความจริงอันคาดไม่ถึง

prism

คำสารภาพในคืนฆาตกรรม

希望が死んだ夜に

อามานะ เรียว

เขียน

วิฟาร์

แปล

เมื่อก่อนฉันเคยเชื่ออย่างไม่ลืมหูลืมตา
ว่าการอ่านหนังสือในที่มืดจะทำให้สายตาสั้น
แต่โนโซมิบอกว่า “จริงอยู่ว่ามันทำให้ตาล้า
แต่ที่บอกว่าจะทำให้สายตาสั้นนะ เป็นความเชื่อผิดๆ”

- อามานะ เรียว

การอ่านดีธรากรกับเฮสทัส

คำสาภาพในคืนฆาตกรรม

希望が死んだ夜に

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

KIBO GA SHINDA YORU NI by AMANE Ryo

Copyright © 2017 AMANE Ryo

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2017.

Thai translation rights in Thailand reserved by Amarin Corporations Public Company Limited under the license granted by AMANE Ryo arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Inc., Japan and Arika Interrights Agency, Thailand.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์

และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7016-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระธร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณณศิริ • บรรณาธิการ อาทิตยา เก่งสวัสดิวรรณ

บรรณาธิการต้นฉบับ ปุริษา ตาลาโรจน์ • ซับเอ็ดเตอร์ รมีดา แสงสวัสดิ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิริยะเสถียร

คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปทุม ปทุมภนา, ณปภัช

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรัสกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

เนกาจัง เด็กสาวชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เธอต้องทนต่อความลำบาก ทำงานพิเศษเพื่อหาเงินมาเรียนหนังสือ เพราะเธอหวังเอาไว้ว่าจะเรียนให้จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในชั้นเรียนมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อคาสูกะอิ ซึ่งเป็นคนเพียบพร้อมทุกอย่าง ใครๆ ก็อยากอยู่ใกล้ เธอจึงรู้สึกแตกต่างจากคาสูกะอิอย่างสิ้นเชิง

วันหนึ่งเกิดเหตุฆาตกรรม มีคนพบศพของคาสูกะอิในบ้านร้าง ตำรวจจับเนกาจังได้ในที่เกิดเหตุ เธอสารภาพว่าเป็นผู้ก่อเหตุฆาตกรรมทันที แต่ไม่ยอมบอกแรงจูงใจในการฆ่า ตำรวจสืบสวนจึงต้องตามสืบหาเหตุจูงใจนั้นเพื่อส่งสำนวนให้ศาลเยาวชนต่อไป

เรื่องราวที่เป็นปริศนาของเด็กสาวทั้งสองคนคืออะไร เหตุใดเนกาจังจึงต้องรับสารภาพแต่ไม่ยอมบอกแรงจูงใจ

เพราะเมื่อตำรวจสืบสืบลงไปมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งค้นพบเรื่องราวที่ไม่น่าเชื่อมากขึ้นเท่านั้น

prism

คำนำผู้แปล

เมื่อผมอ้อมแทบอ้วก ผู้ใหญ่มักบอกผมในวัยเด็กเสมอ “กินข้าวให้หมด เด็กที่แอฟริกากำลังอดอยาก” นั่นก็จริง แต่ผมต้องอ้วกอาหารทั้งวันออกมาแน่นากยัดเข้าปากอีกคำ นั่นจะทำให้เด็กที่แอฟริกาอ้อมท้องหรือ

“เฮ้ มีคนที่เจอเรื่องร้ายกว่าแกอยู่มากโข” นั่นก็ถูก แต่นั่นก็คือเรื่องร้ายที่พวกเขาได้พบเจอ ผมเองก็มีเรื่องร้ายของผม ผมมิได้บอกว่าเรื่องร้ายของพวกเขาก็ไม่สำคัญ หรือเรื่องร้ายของผมสำคัญกว่าของใคร ผมเพียงต้องการบอกว่าเรื่องร้ายก็คือเรื่องร้าย เราถือครองเรื่องร้ายของใครของมัน และนั่นไม่ได้ทำให้เรื่องร้ายของท่าน ของผม หรือของพวกเขา ลดทอนหย่อนความสำคัญหรือเลวร้ายน้อยลงแต่อย่างใด ไม่ได้แก้ปัญหาใดเลยเมื่อใครสักคนบอกว่า “มีคนที่พบเรื่องเลวร้ายกว่าท่านอยู่อีกมากมาย” เจกเซนที่ความอดอยากของเด็กยากไร้ ไม่ได้ทำให้ความปวดเคียนเวียนกระดูกและความหวั่นเกรงต่ออนาคตของเหล่านักเรียนที่กำลังจะสอบเข้าเบาบางลง และเจกเซนที่การบังคับให้เด็กสักคนกินจนอ้วก ไม่อาจทำให้เด็กในแอฟริกาอ้อมท้องได้นั้นแหละ

สิ่งที่เราทำได้คือการเผชิญเรื่องเลวร้ายของตน และหากเหลือเรี่ยวแรงมากพอ ก็หยิบยื่นมือเข้าช่วยผู้คนรอบกายที่เผชิญเรื่องเลวร้ายอยู่ และสืบชีวิตต่อไป และสิ่งเดียวที่ผมทำได้ผ่านหน้ากระดาษคือการขอให้เรื่องเลวร้ายของท่านผ่านพ้นไป

และขอให้ท่านเป็นสุข ผมไม่มีใครบงกชเวลาท่านไปมากกว่านี้แล้ว
ผมขอให้ท่านเป็นสุขกับการอ่าน

ด้วยรัก
วิฟาร์

บทที่หนึ่ง

มาคาเบ ทาคุมิ ตำรวจสืบสวน แผนกสืบสวนที่หนึ่ง ประจำจังหวัดคานางาวะ เดินทางมาถึงสถานีตำรวจเขตทามะ เมืองคาวาซากิ ในวันที่ 6 ธันวาคม เวลา 22.48 น. เขาเดินทาง ด้วยรถยนต์จากบ้านพักตำรวจในเมืองโยโกฮามะ ผ่านทางหลวง หมายเลข 466 ไดซังเคอิน ก่อนวิ่งไปตามทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ต่อยังถนนฟูจูกะโดจนถึงที่หมาย โดยใช้เวลาประมาณ 40 นาที

เมื่อครั้งยังปฏิบัติงานในเขตพื้นที่ เขาเคยเป็นกำลังเสริม ที่ให้หลายหน ทว่านับแต่ได้เป็นตำรวจสืบสวนประจำกองบัญชาการ สำนักงานใหญ่ประจำจังหวัด เขาก็ไม่ได้มาที่นี่อีกเลย

บริเวณหน้าโถงทางเข้าใต้เงาของกลุ่มสื่อมวลชน เขาขับรถ มาทางด้านข้าง ผ่านป้ายกำกับซึ่งเขียนว่า “ห้ามรถยนต์พลเรือน เข้าจอด” ก่อนหยุดรถในลานจอดรถสำหรับเจ้าหน้าที่ แม้จะเป็นฤดูหนาวที่มีอากาศอบอุ่น ทว่าเมื่อเข้าสู่ช่วงเวลานี้แล้ว อากาศก็เย็นเอากการ เขาเหน็บเสื้อโค้ตสีดำไว้ได้รักแร้ เดินผ่าน โถงทางเดินเข้าไปสู่ด้านในของสถานี ตัวอาคารยังมีสีขาวดังเดิม หลังจากเดินไปประมาณห้านาทีก็พบกับอาคารที่ว่าการเขตทามะ ซึ่งมีสถาปัตยกรรมอันทันสมัยอย่างการใช้แผ่นหินแทนอิฐ และติดบานกระจก แต่กลับยังทำให้ตัวอาคารดูทรุดโทรมกว่า ที่ควรจะเป็น

เมื่อเร่ร่อนไปทำตามทางเดินที่มีดสลัว ก็ได้พบกับหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหน้า

“กำลังรอลูอยู่เลยอะ นาคาตะ โฮทารุ เจ้าหน้าที่แผนกความปลอดภัยชุมชนฝ่ายเยาวชนอะ”

เธอคงอายุน้อยกว่าเขาสามหรือสี่ปี สันนิษฐานว่าน่าจะอยู่ในช่วงอายุสามสิบต้นถึงสามสิบปลาย ผมดำขลับยาวประบ่า ที่ถูกตัดอย่างเป็นระเบียบทำให้ภาพลักษณ์ดูสะอาดสะอ้าน เธอมีแววตาอ่อนโยนที่ทำให้คิดถึงแสงอาทิตย์อบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิ

“นาคาเบะ ทาคุมิ ครับ”

เขาแสดงบัตรประจำตัวตำรวจแล้วแนะนำตัว ก่อนกล่าวต่อทันที

“ฉันขอถามเพื่อยืนยันอีกครั้ง ผู้ต้องหาเป็นนักเรียนมัธยมต้นแน่ใช่ไหม”

นาคาเบะมีตำแหน่งเป็นรองสารวัตร ส่วนนาคาตะมีตำแหน่งเป็นจำตำรวจ สังคมของตำรวจนั้นเป็นสังคมที่ยึดถือเรื่องลำดับชั้น ดังนั้นการใช้ภาษาสุภาพให้น้อยที่สุดแม้จะเพิ่งเคยพบกัน จะช่วยให้อีกฝ่ายไม่ต้องเกรงอกเกรงใจจนเกินควร

“อะ ฉันอยู่กับเธอในห้องรับรองจนถึงเมื่อครู่เพื่อให้เธอใจเย็นลง ตอนนี้อาจารย์ที่กำลังพาตัวเธอเข้าไปในห้องสอบสวน ถ้าทำได้ ฉันก็อยากสอบสวนเธอในห้องรับรอง แต่ดูเหมือนเธอจะอายุครบ 14 ปีเมื่อสองเดือนก่อน จึงช่วยไม่ได้อะ”

นาคาเบะสัมผัสได้ถึงความเสียใจในช่วงท้ายของประโยค

กฎหมายเยาวชนถูกแก้ไขใหม่ในปี ค.ศ. 2000 อายุของ “เยาวชน” ที่จะต้องรับโทษในความผิดทางอาญาถูกลดจาก 16 ปี

เป็น 14 ปี นับตั้งแต่มีการแก้ไขกฎหมาย การสอบสวนผู้ต้องหา หรือผู้ต้องสงสัยที่มีอายุมากกว่า 14 ปีในห้องสอบสวนก็กลายเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน

“ถ้าคนตายไปคนหนึ่ง ข้าร้ายยังเป็นเพื่อนร่วมชั้นด้วย ใช้มัยล่ะ สอบปากคำในห้องสอบสวนนะสมควรแล้ว”

ทันทีที่พูดจบ ในขณะที่กำลังเดินไปตามโถงทางเดิน มาคาเบะสังเกตเห็นว่านาคาตะซึ่งมีร่างเล็กกำลังพยายามเร่งฝีเท้าให้ทันเขา มาคาเบะจึงลัดจังหวะฝีเท้าลง นาคาตะสบตาเป็นเชิงขอบคุณแล้วกล่าวว่า

“เมื่อสองเดือนก่อนเธอยังอายุ 13 ปีอยู่เลย อย่าทำให้เธอกลัวมากเกินไปเลยนะคะ”

“เลิกพูดเรื่องพรรคนั้นเถอะ ผู้ต้องหาชื่ออะไร ฉันได้ยินมาแค่ ‘เด็กหญิงเอ’ เท่านั้นเอง”

“โทโนะ เนกา คะ เธอบอกว่าออกเสียงเหมือน ‘เนกาอุ’ ที่แปลว่าปรารถนา แต่เขียนด้วยตัว ‘คิ’ จากคำว่า ‘คิโบ’ ที่แปลว่า ความหวังคะ เธออธิบายว่าต้องเขียนชื่อด้วยตัวอักษรฮิรางานะ แทนที่จะเป็นตัวอักษรคันจิตามปกติเพราะปัญหาเรื่องวิธีการเขียน¹”

¹ โดยปกติแล้วคำว่า 願う อ่านว่า “เนกาอุ” จะเขียนด้วยตัวอักษรคันจิ 願 ซึ่งเป็นตัวอักษรจีน แปลว่า “ปรารถนา” หรือ “ความหวัง” แต่ตามเนื้อเรื่อง ชื่อของตัวละครเขียนด้วยตัวอักษรคันจิ 希 ซึ่งแปลว่า “ปรารถนา” หรือ “ความหวัง” ได้เหมือนกัน แต่เป็นวิธีเขียนและอ่านที่ไม่นิยม ทำให้ตัวละครต้องเขียนชื่อด้วยตัวอักษรญี่ปุ่น ネカ ซึ่งอ่านว่า “เนกา” แทน

“แล้วตอนนี้พ่อแม่ที่ตั้งชื่อประหลาด ๆ แบบนี้ให้ลูกไปทำอะไรอยู่ที่ไหน”

“ดูเหมือนเธอจะอาศัยอยู่กับแม่แค่สองคนค่ะ แต่ตามตัวไม่ได้เลย แม่ของเธอไม่อยู่บ้าน แถมยังโทรศัพท์ติดต่อไม่ได้อีก”

“เวลาแบบนี้เนี่ยนะ แล้วโทโนะไม่รู้หรือไม่ว่าแม่ของตัวเองอยู่ที่ไหน”

“เธอยอมบอกเบอร์โทรศัพท์ แต่ไม่ยอมพูดเรื่องแม่ไปมากกว่านั้นเลยคะ เธอไม่ได้พบหน้าพ่อมาหลายปีแล้ว ดูเหมือนจะไม่ทราบช่องทางการติดต่อด้วย”

มาคาเบะประมวลข้อมูลที่ได้รับมาในสมอง และคิดว่าเบื้องหลังของเรื่องนี้อาจมีสภาพครอบครัวเป็นสาเหตุก็ได้

เด็กหญิงเอ โทโนะ เนกา ถูกจับกุมตัวในวันที่ 6 ธันวาคม เวลา 22.29 น. สถานที่เกิดเหตุคือบ้านร้างในย่านที่อยู่อาศัยขนาดใหญ่ห่างจากสถานีมุโคกาโอกะยูเอ็น สายโอตะวาระของบริษัทรถไฟฟ้ายูเอชเอ็นโอเคียว ใช้เวลาเดินประมาณ 20 นาที

เวลาประมาณสี่ทุ่ม นายตำรวจประจำป้อมที่อยู่ระหว่างลาดตระเวนตรวจตราความสงบเรียบร้อยได้ยินเสียงอะไรบางอย่างลึ้มดังมาจากในบ้านร้าง ละแวกดังกล่าวมีเหตุการณ์วางเพลิงเกิดขึ้นบ่อยครั้งในช่วงนี้ นายตำรวจคิดว่าอาจจะเป็นคนร้ายลอบวางเพลิง จึงกระโจนเข้าไปในบ้าน แต่กลับพบเด็กหญิงสวมเสื้อโค้ตสีดำแขวนคอห้อยลงมาจากเพดานในห้องที่คาดว่าเคยเป็นห้องนั่งเล่นมาก่อน ขณะที่กำลังตกใจก็มีเด็กหญิงร่างเล็กคนหนึ่งวิ่งผ่านไปทางด้านข้างของเขา แม้จะไม่ทันตั้งตัว

ทว่าเขาก็จับกุมตัวเด็กหญิงโทโนะเอาไว้ได้ หลังจากแจ้งไปยัง
สถานีตำรวจเซตทามะแล้ว จึงได้ถามเหตุการณ์จากเธอ

ตอนแรกโทโนะยืนกรานว่า

“ตอนที่หนูเข้ามาในบ้าน เพื่อนก็ผูกคอตายไปแล้ว”

และ

“หนูแค่ทำแก้อึดล้มตอนที่พยายามปีนขึ้นไปช่วย”

ทว่าเธอก็ไม่อาจให้ปากคำยืนยันอย่างชัดเจนได้ว่าทำไม
ถึงต้องหนี และเข้าไปทำอะไรที่บ้านร้างในเวลานั้น แต่เมื่อ
ตำรวจสืบสวนของสถานีตำรวจเซตทามะซึ่งเข้าร่วมการสอบปากคำ
ไล่ต้อนถาม เธอก็ยอมรับความผิดด้วยสีหน้าขุ่นเคืองว่า

“ถ้าหนูมอบตัวก็จะไม่โดนลงโทษประหารชีวิตใช่ไหม”

โทโนะใช้เชือกรัดคอสังหารเด็กหญิงเพื่อนร่วมชั้นที่มี
ปากเสียงกัน และผลอกทำแก้อึดล้มระหว่างอำพรางให้ดูเหมือนเป็น
การผูกคอตาย เสียงที่นายตำรวจได้ยินคือเสียงแก้อึดที่วุ่นเอง

โทโนะถูกจับกุมตัวในที่เกิดเหตุทันทีแล้วจึงถูกนำตัวส่ง
สถานีตำรวจเซตทามะ

หลังจากผู้ต้องหาถูกจับกุมตัว มาคาเบะที่กำลังมุ่งหน้า
ไปยังสถานที่เกิดเหตุตามที่ได้รับแจ้งในตอนแรกก็เปลี่ยนเส้นทาง
ไปยังสถานีตำรวจเซตทามะทันที

ความคิดที่ว่า “มอบตัวเพราะกลัวโทษประหารชีวิต” ข่างสมกับ
เป็นเด็ก ทว่ากฎหมายเยาวชนกำหนดเอาไว้ว่าหากผู้กระทำผิด
อายุไม่ถึง 18 ปี ต่อให้ก่อคดีที่มีโทษร้ายแรงถึงขั้นประหารชีวิต
ก็จะได้รับโทษจำคุกตลอดชีวิตแทน ต่อให้เธอที่มีอายุเพียง 14 ปี

จะก่อคดีอะไรก็ตาม เธอก็จะไม่ถูกลงโทษประหารชีวิต

ทว่าสิ่งที่ดูสมกับเป็นเด็กก็มีเพียงเท่านั้น

เหตุใดเด็กหญิงทั้งสองคนจึงพบปะกันในบ้านร้างกลางดึก พวกเธอมีปากเสียงกันถึงขนาดต้องลงมือฆ่ารัดคอเลยหรือ แถมยังทำเรื่องน่าตกใจอย่างการแสรังทำให้ดูเหมือนเป็นการผูกคอตายอีกด้วย กล่าวได้ว่ามันคือเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย หากเป็น “เด็กธรรมดา”

ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีเรื่องที่มาคาเบะคาใจนับตั้งแต่ได้รับข้อมูลมาอีกด้วย

นาคาตะคงคาดเดาความคิดของเข้าได้ เธอจึงกล่าวเตือน “อาจมีเหตุผลอะไรบางอย่างอยู่เบื้องหลังก็ได้ละ สืบค้นให้แน่ใจแล้วค่อยยื่นเรื่องให้อัยการดีกว่านะคะ”

“ใครรับหน้าที่เป็นอัยการไต่สวน”

“อัยการโอฮาระค่ะ”

ชายผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือว่าเข้มงวดต่อผู้กระทำผิด

โดยปกติแล้วในกรณีการจับกุมตัวเยาวชนที่ต้องสงสัยว่าก่อคดีที่มีโทษเทียบเท่าประหารชีวิต ทางตำรวจจะต้องส่งประวัติผู้ต้องหาและสำนวนคดีไปยังอัยการเพื่อยื่นฟ้องภายใน 48 ชั่วโมง และอัยการจะต้องตัดสินใจว่าจะยื่นฝากขังต่อศาลพิพากษาหรือไม่ภายใน 24 ชั่วโมง อย่างมากที่สุดคือ 10 วัน ยกเว้นกรณีที่มีความจำเป็น จะควบคุมตัวเยาวชนเอาไว้ได้อีก 10 วัน ก่อนส่งมอบผู้ต้องหาให้ศาลครอบคร้ว และเจ้าหน้าที่สืบสวนของศาลครอบคร้วจะสอบสวนก่อนตัดสินใจว่าจะมีการตัดสินคดีหรือไม่

แม้จะเป็นเด็ก โอฮาระก็ไม่ปราณี โทโนะคงจะถูกคุมตัวเอาไว้เต็มจำนวน 20 วัน และถูกส่งต่อให้ศาลครอบครัวภายใต้การตัดสินว่า “ไม่ตั้งใจ” อย่างแน่นอน มีความเป็นไปได้สูงมากที่เจ้าหน้าที่สืบสวนของศาลครอบครัวจะเห็นด้วย และส่งตัวผู้ต้องหากลับมาขังอัยการเพื่อให้ส่งฟ้อง

แบบนี้เอง นี่สินะเหตุผลที่นาคาตะเป็นห่วงโทโนะ

เมื่อดูจากรูปลักษณะภายนอกของเธอแล้ว เธอดูเหมือนจะทำงานในโรงเรียนอนุบาลหรือสถานรับเลี้ยงเด็กเล็กมากกว่าเป็นตำรวจเสียอีก

“เข้าใจแล้ว ฉันจะสอบสวนให้แน่ใจก่อนส่งมอบให้อัยการ ผมไม่เคยทำคดีเยาวชนมาก่อน ถ้ามีอะไรที่ทำให้รู้สึกตึงใจก็ช่วยบอกด้วย”

เขาหยุดยืนหน้าลิฟต์แล้วค้อมศีรษะให้

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอแนะนำสักสองข้อนะคะ”

ทั้งที่เพิ่งแค่พูดเป็นมารยาท ทว่านาคาตะกลับขู่ขวัญและนิ้วกลางข้างซ้ายขึ้นตรง

“อย่างแรก ช่วยเรียกเธอว่า ‘เนกาจัง’ ด้วยนะคะ”

“มันเป็นการสอบปากคำ เรียกนามสกุลก็ได้”

“ถ้าไม่เรียกชื่อต้น เธอก็จะไม่ตอบค่ะ”

“อย่าตามใจผู้ต้องหาไปหน่อยเลย”

“การตามใจกับการรับฟังเรื่องของเด็กไม่เหมือนกันนะคะ”

ถึงเธอจะกล่าวอย่างอ่อนโยน แต่น้ำเสียงแฝงความกระด้างแบบที่ไม่ปล่อยยให้เขาคัดค้าน เขาเพิ่งจะคิดในวินาทีที่ผ่านมาเองว่าเธอเหมาะกับการทำงานในโรงเรียนอนุบาลหรือ

สถานรับเลี้ยงเด็กเล็ก จึงยิ่งทำให้เขาตกใจจนพลอตบกลับไปว่า

“ตกลง...อีกข้อละ”

“คุณหน้าตาน่ากลัว”

“ว่าไงนะ”

นาคาตะอมยิ้มให้ดูเป็นตัวอย่าง

“ช่วยทำสีหน้าให้อ่อนโยนกว่านี้หน่อยนะคะ ยิ่งตำรวจ
เข้มงวดเท่าไร เด็กก็จะยิ่งปากแข็งค่ะ”

โดยปกติห้องสอบปากคำจะอยู่ที่ชั้นสองของสถานีตำรวจ แต่
ในกรณีของสถานีตำรวจเขตทามะ ห้องสอบปากคำที่ว่าอยู่บน
ชั้นสาม ซึ่งเป็นชั้นเดียวกันกับแผนกความปลอดภัยชุมชน
มาคาเบะเปิดประตูสี่เหลี่ยมเยียบ เกือบใจกลางห้องขนาด
ประมาณแปดตารางเมตรมีโต๊ะขนาดเล็กกับเก้าอี้ตั้งอยู่ ตรงที่นั่ง
ด้านหน้าริมผนัง เจ้าหน้าที่จัดบันทึกสำนวนการสอบสวนนั่งรอ
อยู่ก่อนแล้ว

ตามหลักเกณฑ์มาตรฐานในการสอบปากคำผู้ต้องหา
จะต้องมีเจ้าหน้าที่จัดบันทึกสำนวน เจ้าหน้าที่สอบปากคำ และ
ผู้ช่วยเจ้าหน้าที่สอบปากคำ รวมทั้งสิ้นสามคน

ในการสอบปากคำคราวนี้ มาคาเบะรับหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่
สอบปากคำ ส่วนนาคาตะรับหน้าที่เป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่สอบปากคำ
แม้ผู้ต้องหาจะเป็นเยาวชน แต่คดีฆาตกรรมก็ยังเป็นหน้าที่
ของฝ่ายสืบสวนแผนกที่หนึ่งอยู่ดี ถึงจะเพ่งย้ายไปประจำ
กองบัญชาการสำนักงานใหญ่ได้ไม่นาน แต่มาคาเบะก็เป็นบุคคล
ที่เหมาะสมกับการรับหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่สอบปากคำ หากเป็น

คติฆาตกรรมปกติก็คงจะถูกอิจฉาและชิงชังว่า “ทำไมถึงได้ให้คนหนุ่มมารับหน้าที่” แต่พอเป็นคติที่ผู้ต้องหาเป็นเยาวชนซึ่งถูกควบคุมตัวหลังมอบตัว กลับไม่มีเรื่องนาราคาญใจที่ว่า

แต่เขาก็ไม่เข้าใจว่าทำไมนาคาตะซึ่งเป็นคนของแผนกความปลอดภัยชุมชนถึงได้รับหน้าที่ผู้ช่วย ทั้งที่เขาคิดว่าเธอเพียงแค่พูดคุยกับโทโนะเพื่อทำให้เด็กหญิงใจเย็นลงแท้ๆ

เธอเป็นผู้หญิงน่าเชื่อถือที่ไขคดีความผิดเยาวชนมามากมาย รับฟังคำแนะนำของเธอเสีย

ควาซิมะ หัวหน้ากองกำกับการสืบสวนที่กำลังมุ่งตรงมาที่นี่เพื่อลงมามากับคดีเอง บอกเขาผ่านทางโทรศัพท์

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเพียงความสัมพันธ์ที่จะสิ้นสุดลงหลังจบการสอบปากคำ หากการสืบสวนเริ่มจริงจัง อย่างไม่เสียเขาก็ต้องได้จับคู่กับตำรวจสืบสวนซึ่งสังกัดแผนกสืบสวนอยู่ดี

โทโนะ เนกา นั่งเก้าอี้ถนัดมือ ถูกล้อมรอบมาคาเบะกับนาคาตะเป็นเชิงท้าทาย

แมวจรผู้มีแววตาแหลมคมที่จะไม่เชื่องกับมนุษย์โดยเด็ดขาด นั่นคือความประทับใจแรกที่มีต่อเด็กหญิง

ครบสัปดาห์และรอยยับบนชุดเครื่องแบบกะลาสีสีครามเด่นสะดุดตา ขยับไล่บรรยากาศตึงเครียดที่อบอวลอยู่

มาคาเบะนั่งลงฟังตรงข้ามแล้วจ้องมองเธอ ถึงเมื่อครู่เขาจะเผลอสงสัยที่ไม่สมเป็นตัวเองไปเพราะคำแนะนำของนาคาตะ แต่ก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องปรานีเพียงเพราะเป็นเด็ก

เขาไม่มีความตั้งใจจะเรียกเธอว่า “เนกาจัง” ด้วย

“ผมชื่อมาคาเบะ ทาคุมิ ได้ฟังเรื่องที่หนูบอกแล้ว ก่อนอื่น

ช่วยบอกชื่อ อายุ แล้วก็โรงเรียนมาด้วย”

“บอกป้าคนเมื่อกี้ไปแล้ว”

โทโนะเหลือบมองนาคาตะ มาคาเบะรู้เรื่องนั้นดี อีกอย่าง
เขาเองก็ได้ฟังเรื่องทั้งหมดมาแล้วด้วย ทว่าบทสนทนาระหว่าง
เด็กหญิงกับนาคาตะเป็นเพียงแค่การให้คำปรึกษาเพื่อให้เธอ
สงบสติอารมณ์ ใช้เขียนลงไปในวันที่ยังงานไม่ได้

“นับจากนี้จะเป็นการสอบปากคำอย่างเป็นทางการ ถึงจะ
น่ารำคาญ แต่ก็ต้องขอรับกวนด้วย”

โทโนะทำเสียงขึ้นจมูก มาคาเบะนึกว่าเธอจะต่อปากต่อคำอีก
แต่เด็กหญิงเพียงแค่ดึงผมยาวของเธอด้วยท่าทางรำคาญก่อน
เปิดปาก

“โทโนะ เนกา อายุ 14 ปี ม.2 ห้อง 3 โรงเรียนมัธยมต้น
โนโบริโตะประจำเมืองคาวาซากิ”

“หนูมาเพื่อนร่วมชั้นจริงใช่ไหม”

“ใช่”

“ชื่อของเพื่อนร่วมชั้นล่ะ”

“คาสุกะอิ โนโซมิ”

น้ำเสียงราบเรียบไม่เป็นธรรมชาติ คล้ายกำลังกล่าว
ภาษาต่างถิ่น เธอบอกว่าชื่อเขียนแบบนี้

“ฮารุที่แปลว่าฤดูใบไม้ผลิ นิจิที่แปลว่าวัน อิที่แปลว่า
บ่อน้ำ ส่วนโนโซมิเขียนด้วยตัวอักษรฮิรางานะ อ่านว่าคาสุกะอิ
โนโซมิ”

ชื่อของ “เนกา” ถูกตั้งด้วยตัวอักษรคันจิที่อ่านว่า “คิ”
ซึ่งแปลว่าความหวัง และ “คิ” ที่ว่าก็อ่านออกเสียง “โนโซมิ”

ซึ่งแปลว่าความหวังได้เหมือนกัน

ช่างเป็นตลกร้ายเสียจริง

“หนูมีความสัมพันธ์ยังไงกับคาสุกะอิ”

โทโนะยกไหล่เป็นเชิงล้อเลียน

“หนูฆ่าเธอนะ คิดว่าสนิทกันหรือเปล่าล่ะ”

“แต่ทั้งสองคนก็อยู่บ้านร้างหลังเดียวกันกลางดึก ถ้าไม่ใช่เพื่อนสนิทก็คงไม่ยอมออกมาพบกันสองต่อสองในเวลาแบบนี้หรอก”

“หนูก็แค่บังเอิญเจอเธอกลางดึก และเจอบ้านร้าง แล้วก็ลองเข้าไปดู”

“มันผิดปกติเกินไป”

“ลุงรู้หรือไม่ว่าเด็กหญิงมัธยมต้นเขามีอะไร ‘ปกติ’ กัน”

จากคำพูดคล้ายกับเธออยากจะบอกว่า “เด็กหญิงมัธยมต้น” มีความหมายบางอย่างอยู่ มาคาเบะผุดยิ้มเพื่อนแล้วเข้าเรื่องทันที

“ช่วยเล่าเหตุการณ์ตอนที่ฆ่าเธอให้ฟังอย่างละเอียดหน่อย”

มองเห็นได้จากทางตาวาเจ้าหน้าที่จดบันทึกเหยียดหลังตรงด้วยความสนใจ ตรงกันข้าม โทโนะกลับกล่าวด้วยน้ำเสียงคล้ายอธิบายความรู้สึกที่มีต่อภาพยนตร์อันน่าเบื่อหน่าย

“หนูทะเลาะกับเธอจนหัวเสีย ก็เลยหยิบเชือกที่หล่นอยู่มารัดคอเธอ ตายง่ายจนน่าตกใจเสียวละ แน่่อนว่าหนูไม่อยากจะโดนจับ ก็เลยแกล้งทำให้ดูเหมือนว่าเธอผูกคอตาย

“แต่เพราะคาสุกะอิตัวใหญ่กว่าหนู ก่อนอื่นหนูเอาศพเธอขึ้นไปนอนบนโต๊ะ จากนั้นค่อยปีนเก้าอี้ขึ้นไปผูกเชือกบนชื้อเพดาน

ดึงเชือกขึ้นไปทีละนิด พอศพอยู่ในท่ายืนหนูก็ผูกเชือก ที่เหลือก็แค่เลื่อนโตะกับเก้าอี้ออก แต่หนูดันทรงตัวไม่อยู่แล้วทำเก้าอี้ล้มเสียได้ ก็เลยถูกเจอตัว โชคร้ายชะมัดเลยที่มีตำรวจเดินป่วนเปื้อนอยู่ในเวลาแบบนั้น”

หากเป็นวิธีนี้ โทโนะที่มีร่างกายเล็กกะทัดรัดก็สามารถผูกคออีกฝ่ายที่ตัวใหญ่กว่าได้

การฆาตรัดคอกับการผูกคอตายจะทั้งร่องรอยของเชือกที่ต่างกันเอาไว้ ถึงแม้ที่คอของคาสุกะอิจะมีเชือกพันอยู่หลายทบจนมองไม่เห็นรอยถูรัดคอได้ในพาดเดียว แต่หากผ่าชั้นสูตรก็จะทราบได้ทันทีการรอยที่ถูกทั้งไว้ได้ผิวหนังว่าไม่ใช่การผูกคอตาย ทว่าหากพบศพล่าช้าจนศพเน่าเปื่อย รอยที่ว่าก็จะไม่ชัดเจนตามไปด้วย ซึ่งเมื่อมองจากมุมของโทโนะแล้ว เธอก็โชคร้ายอย่างที่แท้จริงๆ

“ทั้งที่สารภาพเหตุการณ์ตอนเกิดการฆาตกรรมจนหมดเปลือกขนาดนี้ แต่ทำไมถึงปกปิดเรื่องความสัมพันธ์กับคาสุกะอิ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้ปกปิด หนูแค่บังเอิญเจอเธอจริงๆ”

“คาสุกะอิแต่งหน้า และภายใต้เสื้อโค้ตนั้นเธอก็สวมเครื่องแบบกะลาสีเหมือนหนู ทำไมเธอถึงแต่งตัวแบบนี้”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่รู้ ก็หนูแค่บังเอิญเจอเธอนี่”

“เหตุผลที่หนูสวมเครื่องแบบกะลาสีกลางดึกล่ะ”

“ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ ไม่มีใครบอกว่าห้ามใส่”

“แล้วสาเหตุของการทะเลาะกันล่ะ คงจะต้องทะเลาะกันแรงมากใช้มั้ย ถึงขนาดต้องรัดคออีกฝ่าย”

เหตุจูงใจของการฆาตกรรม แม้แต่อนาคตเองก็ยังไม่ทำให้
เธอยอมสารภาพไม่ได้

ถึงมาคาเบะจะกดดัน แต่ไม่รู้ทำไมโทโนะถึงได้ผุดขึ้นมา
ท่าทางสนุกสนาน ก่อนแลบลิ้นออกมาแล้วกล่าวว่า

“หนูขอใช้สิทธิ์ที่จะไม่ให้การใดๆ”

ว่าไงนะ

“หมายความว่าไม่มีความต้องการที่จะสารภาพเหตุจูงใจ
หรือยังงั้น”

“ก็ใช่นะสิ อย่าถามเรื่องที่รู้อยู่เต็มอกนะ”

“ทั้งที่หนูยอมรับเรื่องที่ฆ่าคาสุกะอิเนี่ยนะ”

โทโนะพยักหน้ารับด้วยท่าทางขุ่นเคือง

“หนูยอมรับเรื่องที่ฆ่าเธอแหละ แต่ไม่บอกหรือว่าทำไม
เรียกว่า ‘การสารภาพเพียงครึ่งเดียว’ ใช่มั้ยล่ะ หนูเคยดูใน
โทรทัศน์”

“นั่นสินะ”

มาคาเบะไม่สนใจท่าทีท้าทายของเธอแล้วกล่าวต่อ

“แต่ขอให้สารภาพแค่ครึ่งเดียว มันก็ไม่ส่งผลดีต่อตัวหนู
หรอกนะ มีแต่จะทำให้หนูดูแย่ในสายตาของอัยการกับศาล
ครอบครัวเท่านั้นแหละ ถ้าจะยอมรับเรื่องที่หนูฆ่าเธอ ก็สารภาพ
เรื่องเหตุจูงใจมาด้วยจะดีกว่า”

โทโนะแม้ริมฝีปากที่แห้งจนลอกหลุดแน่น แล้วเซิดค้างขึ้น
เป็นการยั่วยุ ดูเหมือนเธอจะเป็นเด็กหญิงที่อวดดีกว่าที่เห็นมาก

หากเป็นแบบนี้ก็ไม่เห็นเหตุผลที่มาคาเบะจะต้องเกรงใจ
เหมือนกัน

มาคาเบะประสานสองมือบนโต๊ะ เข้มมองใบหน้าที่ยัง
เยาว์วัยแล้วเอ่ยถาม

“โกหกใช้มัย ที่บอกว่าเข้าไปในบ้านร้างอย่างไม่มีเหตุผล”

“ทำไมลุงถึงได้คิดเองเออเองแบบนี้กันนะ”

“ดูเหมือนว่าบ้านหลังนั้นจะร้างมานานแล้ว แน่แน่นอนว่า
ย่อมต้องมีฝุ่นเชรอะเต็มพื้น แต่มันกลับสะอาดเอี่ยม พวกหนู
เป็นคนทำความสะอาดใช้มัย พวกหนูถึงได้ถอดรองเท้าตรง
โถงทางเข้าก่อนเข้าไปในบ้าน แถมโซฟาในสถานที่เกิดเหตุ
ซึ่งเป็นห้องนั่งเล่นก็มีผ้าผืนใหม่เอี่ยมปูเอาไว้ด้วย”

“คงมีคนทำความสะอาดก่อนที่พวกหนูจะเข้าไปละมัง”

“แล้วเชือกล่ะ มาจากที่ไหน”

นายน์ตาของโทโนะสันไหวเล็กน้อย หลังจากมั่นใจ
มาคาเบะก็เริ่มไล่ต้อน

“แน่นอน ถ้าเชือกไม่แข็งแรงก็รัดคอแล้วแขวนคนทั้งคน
ไม่ได้หรอกนะ ไม่มีทางที่ของพรรคนั้นจะบังเอิญตกอยู่ใน
บ้านร้างหรอก”

“ก็มันตกอยู่นี่นา”

“ดูเหมือนเชือกจะยังไม่เคยถูกใช้งาน แถมยังไม่มีฝุ่นเกาะ
เป็นของใหม่เชียวนะ ไม่มีทางที่จะตกอยู่ในบ้านร้างแน่”

นี่คือเรื่องที่มาคาเบะคาใจ

“คนที่ทำความสะอาดคงลืมเอาไว้ละมัง”

“ใช้เชือกที่แข็งแรงขนาดนั้นทำความสะอาดเธอ เพื่อ
อะไรล่ะ”

โทโนะหลุบตาลงต่ำ มาคาเบะโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย

“คืนนี้หนูเตรียมเชือกเอาไว้แต่แรกเพื่อฆ่าคาสุกะอิโซมัย”

“สิทธิ์ที่จะไม่ให้การ”

“หนูเรียกเธอออกมายังงี้”

“สิทธิ์ที่จะไม่ให้การ”

“เหตุจูงใจที่ฆ่าเธอละ”

“...”

โทโนะปิดปากเงียบ นาคาตะที่อยู่ข้างๆ เริ่มเครียด แต่เขา
เมินเฉยแล้วถลึงตาจ้องโทโนะต่อ

เงียบปากไปแล้วดูให้ตี ผู้ต้องหาที่ถูกกดดันด้วยความ
ขัดแย้งกันเองของสิ่งที่ตัวเองพูด สุดท้ายก็จะยอมแพ้แล้ว
เปิดปาก ยิ่งอีกฝ่ายเป็นเด็กยิ่งแล้วใหญ่ เพียงไม่กี่นาที เดี่ยวเธอ
ก็ยอมจำนน

ทว่าโทโนะกลับเงยหน้าขึ้นทันที กอดอกและฟิงพนักเก้าอี้
อย่างสบายอกสบายใจ

“ไม่เข้าใจ”

“หมายความว่าหนูเองก็ไม่เข้าใจว่าเธอทำไมเธอ”

โทโนะทำเสียงขึ้นจมูกอย่างจงใจแล้วส่ายหน้า

“แล้วหนู ‘ไม่เข้าใจ’ เรื่องอะไรกันแน่”

“ไม่เข้าใจหรอก พวกลุงไม่เข้าใจหรอก ไม่เข้าใจว่าหนู
ไม่เข้าใจอะไร”

แล้วโทโนะก็เอาแต่ปิดปากเงียบ ไม่ว่าจะถามอะไรก็ไม่ตอบ

เพราะเธอไม่ยอมพูดอะไร ทำให้การสอบปากคำหลังจากนั้นจบลง
โดยที่ไม่มื่ออะไรคืบหน้าเลย ความจริงแล้วเขาอยากจะกดดันเธอ

ต่ออีกสักหน่อย แต่หากรู้ไปถึงหูของทนายความว่าตนสอบปากคำเยาวชนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะจนตึกตื่นและกินเวลานาน มันจะกลายเป็นเรื่องยุ่งยากได้

ซ้ำร้ายกำหนดเส้นตายสำหรับการพิมพ์รอบสุดท้ายของหนังสือพิมพ์ครอบเข้าอยู่ที่เวลาประมาณตีหนึ่งครึ่งด้วย หากไม่แถลงข่าวให้ทันเวลาดังกล่าว ก็จะทำให้เหล่าผู้สื่อข่าวหัวเสียเอาได้ ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้การสอบปากคำโทโนะรอบแรกจบลงในเวลาห้าทุ่มห้าสิบนาที และในเวลาเที่ยงคืนของวันที่ 7 ผู้กำกับสถานีตำรวจเซตทามะและเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ก็จะแถลงข่าวด่วน

นายตำรวจซึ่งอยู่ระหว่างการลาดตระเวนพบเด็กหญิงเอซึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยในเมือง ฆาตกรรมเพื่อนร่วมชั้นและกำลังพยายามอำพรางคดีให้ดูเหมือนเป็นการฆ่าตัวตาย หลังการชันสูตรพลิกศพ คาดว่าผู้ตายเสียชีวิตในวันที่ 6 เวลาสามทุ่มถึงสี่ทุ่มโดยประมาณ ปัจจุบันยังไม่ทราบเหตุผลที่ผู้ตายและผู้ก่อเหตุอยู่ในบ้านร้างในเวลาดังกล่าว และยังไม่ทราบเหตุจูงใจในการฆาตกรรมด้วย การสืบสวนกำลังดำเนินไปด้วยความระมัดระวังโดยพิจารณาจากเรื่องที่ต้องหามีอายุเพียง 14 ปี การแถลงข่าวจบลงโดยให้ข้อมูลแก่ผู้สื่อข่าวเพียงเล็กน้อย สาเหตุที่ไม่เกิดความวุ่นวายแม้การถามตอบจะสั้นเพียงนิดเดียว คงเป็นเพราะเหล่าผู้สื่อข่าวเองก็หัวหม่นอยู่กับการทำเวลาให้ทันเส้นตาย

เวลาตีหนึ่ง ภายหลังการแถลงข่าว การประชุมสืบสวนขั้นต้นถูกจัดขึ้นในห้องประชุมบริเวณชั้นสองของสถานีตำรวจเซตทามะ ชื่อเรียกของกองอำนวยการกลางสืบสวนคดีที่จัดตั้งขึ้น

หลังเกิดคดีฆาตกรรมคือ “กองอำนวยการกลางสืบสวนคดีพิเศษ คดีฆาตกรรมนักเรียนหญิงมัธยมต้นมูโคกาโอกะยูเอ็น” ทางตำรวจพิจารณาว่าคดีฆาตกรรมเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นโดยฝีมือของเด็กหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คงส่งผลกระทบต่อทางสังคมอย่างรุนแรง จึงได้เริ่มสืบสวนทันที โดยไม่รอให้ถึงเช้า

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้ต้องหามอบตัวแล้ว ทำให้มี เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนอยู่ไม่มาก เมื่อรวมมาคาเบะแล้ว ภายในห้องประชุมก็มีเจ้าหน้าที่เพียง 20 คน และสองคนในนี้ คือเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน

แต่น่าแปลกที่หนึ่งใน “20 คน” มีนาคาตะรวมอยู่ด้วย ทำไมตำรวจสืบสวนแผนกความปลอดภัยชุมชนถึงได้มาเข้าร่วม การประชุมคดีฆาตกรรม หากเธอมาเพียงเพื่อรายงานผล การสอบปากคำโทโนะก็พอจะเข้าใจได้ แต่สายตาที่เหล่าตำรวจ สืบสวนคนอื่นมองเธอกลับทำให้เขารู้สึกตึงใจ

เป็นสายตาคัลล่ายเหยียดหยามและเอือมระอา

ถึงจะไม่มั่นใจนัก แต่ก็น่าจะเป็นสายตาแห่งความชิงชัง

ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม หลังจบการประชุมนาคาตะก็คง กลับไปทำงานที่แผนกความปลอดภัยชุมชนตามเดิม เจ้าหน้าที่ สืบสวนสอบสวนมีทั้งหมดเก้าคน โดยพื้นฐานแล้วตามกฎหมาย ในการสืบคดี ตำรวจสืบสวนจะทำงานกันสองคน คงจะมีอีกคน ถูกส่งตัวมาเพิ่มเติมในภายหลัง แต่ก็ยังน้อยอยู่ดี เบื้องบน คงคิดแล้ว

“เรื่องยุ่งยากปล่อยให้เป็นที่ของอัยการกับศาล

ครอบครัวยังพอ”

ทราบว่ามาคาเบะกลับทำใจยอมรับไม่ได้

จะปล่อยให้ “ศึกแรก” จบลงด้วยการสารภาพเพียงอย่างเดียวได้อย่างไรกัน

“ถ้าอย่างนั้นก็เริ่มการประชุมสืบสวนเลยนะครับ”

หลังทุกคนไว้อาลัยให้แก่ผู้ตายเรียบร้อยแล้ว หัวหน้ากองกำกับการสืบสวนควาซิมะที่นั่งอยู่โต๊ะทางด้านหน้าก็กล่าวขึ้น

โดยปกติแล้วผู้อำนวยการกรมสืบสวนคดีอาญาจะรับหน้าที่เป็นผู้อำนวยการกองอำนาจการกลางสืบสวนคดี ส่วนรองผู้อำนวยการกองอำนาจการกลางสืบสวนคดีจะรับหน้าที่โดยผู้กำกับการซึ่งมีขอบเขตอำนาจในพื้นที่ และผู้กำกับการฝ่ายสืบสวนแผนกที่หนึ่งของกองบัญชาการสำนักงานใหญ่ แต่เพราะพวกเขายุ่งมาก จึงเป็นไปได้ที่ทุกคนจะปฏิบัติงานในกองอำนาจการกลางสืบสวนคดีเดียวกัน ในการประชุมนี้พวกเขาก็ไม่ได้เข้าร่วม สำหรับสถานการณ์จริง ผู้ที่รับหน้าที่กำกับการดูแลการสืบสวนคดีคือหัวหน้ากองกำกับการสืบสวน

“เราจะต้องส่งสำนวนคดีของผู้ต้องหาในวันพรุ่งนี้ ซึ่งคือวันที่ 8 เวลา 22.29 น. ผมอยากจะไขสิ่งที่อยู่เบื้องหลังคดีให้ชัดเจนที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขอให้ทุกคนรายงานเรื่องที่ทราบในขณะนี้ด้วย”

เสียงของเขาก้องกังวานและแจ่มชัด ผิดจากลักษณะภายนอกที่ดูอืดโรย ใบหน้าของเหล่าตำรวจสืบสวนต่างเคร่งเครียด

ก่อนอื่นมาคาเบะกับนาคาตะรายงานผลการสอบปากคำโทโนะให้ทราบ เธอยอมรับความผิดเรื่องการฆาตกรรม แต่

ไม่ยอมเปิดปากพูดถึงเหตุจริงใจ เป็นการสารภาพเพียงกึ่งเดียว เมื่อได้ฟังรายงาน ภายในห้องก็ส่งเสียงดังอื้ออึง

ต่อมาเป็นการรายงานผลการตรวจพิสูจน์หลักฐาน ในที่เกิดเหตุของพนักงานพิสูจน์หลักฐาน สถานที่เกิดเหตุ ซึ่งเป็นตัวอาคารแบบตะวันตกเคยเป็นโรงเรียนดนตรี แต่กลายเป็นบ้านร้างเมื่อสองปีก่อนเพราะการจัดระเบียบที่ดิน

เมื่อผ่านโถงทางเดินชั้นหนึ่งเข้าไปก็จะพบห้องนั่งเล่นกว้าง ประมาณสิบแปดตารางเมตร ห้องด้านในสุดบุฉนวนเก็บเสียง

ส่วนที่ได้รับการทำความสะอาดมีเพียงโถงทางเข้า สองห้อง ที่ว่าและโถงทางเดิน ที่ชั้นหนึ่งยังมีห้องน้ำและห้องขนาดเก้า ตารางเมตรอยู่อีกสองห้อง ทว่าทั้งหมดกลับถูกปล่อยไว้ให้สกปรก

จากรอยเท้าเปื้อนฝุ่นสองคู่ ทำให้ทราบได้ว่ามีคนเดินขึ้น บันได้ไปยังชั้นสอง ทว่านอกจากนั้นแล้วก็ไม่พบรอยเท้าอื่นอีกเลย

พิจารณาจากขนาดของรอยเท้าทั้งสอง คาดว่าเป็นของ โทโนะและคาสึกะอิ อีกทั้งเมื่อดูจากปริมาณของฝุ่นที่สะสมอยู่ มีความเป็นไปได้สูงว่าทั้งสองคนจะเข้าออกบ้านร้างหลังนี้เป็นระยะ มาตั้งนานแล้ว ทว่าในเมื่อโทโนะให้การว่าตนไม่สนิทกับคาสึกะอิ ก็ไม่อาจปฏิเสธความเป็นไปได้ว่ามีบุคคลที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง

เข้าไปที่นั่นมาตั้งนานแล้วหรือ

มาคาเบะส่งสัยขณะจ้องมองภาพถ่ายภายในตัวอาคาร แบบตะวันตกที่แปะอยู่บนไวท์บอร์ด ในห้องนั่งเล่นมีเพียงแค โซฟากับโต๊ะ ห้องบุฉนวนเก็บเสียง ผ่นสีขาวเป็นคราบดำ สภาพตัวอาคารที่แม้จะเป็นช่วงกลางวันก็ยังคงเหมือนนรกาศาสตร์ผีสิง แล้วเด็กหญิงมัธยมศึกษาตอนต้นสองคนจะเข้าไปทำอะไรกัน

ในสถานที่แบบนี้

“ส่วนผลการผ่าชันสูตรพลิกศพ จะได้รับเร็วที่สุดก็ในช่วงบ่ายของวันที่ 8 ถ้าสภาพการณ์เป็นแบบนี้ คิดว่าคงทำให้โทโนะสารภาพออกมาได้ยาก”

พนักงานพิสูจน์หลักฐานจบการรายงาน นอกจากจำนวนแพทย์ผ่าชันสูตรพลิกศพจังหวัดคานางาวะจะไม่เพียงพอแล้ว ในฤดูกาลนี้ยังมีผู้ที่เสียชีวิตกะทันหันจากโรคหัวใจกำเริบเนียบพลันในอ่างอาบน้ำอีกหลายรายด้วย จึงมีความจำเป็นต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าสาเหตุการตายเกิดจากการฆาตกรรมหรือไม่ เพียงเท่านี้พวกเขาและเธอก็มีงานล้นมือแล้ว

ความขมระพยักหน้ารับด้วยสีหน้าคงเดิม

“ติดต่อแม่ของโทโนะได้หรือยัง”

“...เรื่องนั้น”

ตำรวจสืบสวนที่ถูกส่งตัวมาจากกองบัญชาการสำนักงานใหญ่เหมือนมาคาเบะยืนขึ้นด้วยท่าทางมึนงง

“ติดต่อได้เมื่อครู่ครับ แต่ก็ถูกตัดสายไปทันที”

ภายในห้องประชุมส่งเสียงเซ็งแซ่อีก

“ระหว่างที่กำลังแจ้งว่าลูกสาวของเธอก่อคดี จู่ๆ เอโกะก็ตัดสายไปครับ ดูเหมือนเธอเมามาก ผมเลยคิดว่าเธอคงกตมิด จึงลองโทร.กลับไปใหม่ แต่เธอปิดเครื่องไปแล้ว ตอนนี้อยู่ที่ไหนครับ”

หมายความว่าทั้งลูกสาวฆาตรกรเอาไว้แล้วหนีไปงั้นหรือ

“เข้าใจแล้ว ผมจะส่งคนออกตามหาตัวโทโนะ เอโกะ ด้วยแล้วครอบครัวยุติเสียชีวิตละ”

ตำรวจสืบสวนสถานีตำรวจเขตทามะยืนขึ้น

“โนบุยุกิ พ่อของคาสึกะอิได้ตรวจสอบศพแล้วเมื่อครู่ครับ เขาบอกว่า เป็นลูกสาวไม่ผิดแน่ แต่หลังจากที่ได้เห็นศพก็หมดสติไปทางเราส่งเขาไปยังโรงพยาบาลประจำเขตทามะ เมืองคาวาซากิทันที แต่ตอนนี้เขายังจับต้นชนปลายไม่ถูก จนให้การอะไรไม่ได้เลยครับ”

“คนอื่นในครอบครัวล่ะ”

“ไม่มีครับ ดูเหมือนภรรยาของเขาจะป่วยและเสียชีวิตไปนานแล้ว เขาใช้ชีวิตอยู่กับลูกสาวแค่สองคนมาโดยตลอด”

“...ถ้าพูดคุยกับผู้ปกครองไม่ได้ ก็มีแต่ต้องตรวจสอบพยานรอบตัวผู้ต้องหาให้ละเอียดที่สุด”

การตรวจสอบพยานรอบตัวผู้ต้องหาคือการสืบสวนและสอบปากคำผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดี ในกรณีที่ผู้ต้องหาปิดปากเงียบ ไม่ยอมสารภาพเหตุจริงใจในการก่อคดีแบบนี้ การสอบพยานจะต้องเป็นกุญแจที่นำไปสู่ความจริงแน่

“มาคาเบะ ผมอยากจะฝากให้คุณจัดการ ส่วนเรื่อง การสอบปากคำจะให้เจ้าหน้าที่คนอื่นรับหน้าที่ไปก่อน”

“รับทราบครับ”

เขาคิดอยู่แล้วว่าตนต้องถูกเสนอชื่อเป็นคนแรก ถึงเขาจะเพ่งโยกย้ายไปยังกองบัญชาการสำนักงานใหญ่ แต่สมัยที่ยังปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่นี่ เขาก็สร้างผลงานเอาไว้มากพอที่จะได้รับการเสนอชื่อ แคมคงมีการฝากฝังจากผู้กำกับการฝ่ายสืบสวนคดีโดด้วยแน่

ท้ายที่สุดมาคาเบะซึ่งได้เบาะแสจากการตรวจสอบพยาน

รอบตัวผู้ต้องหา ก็จะเป็นคนที่ทำให้โทโนะเปิดปากสารภาพ
มันเหมือนเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว

ทว่าความซิมะกลับกล่าวต่อ

“ส่วนคุณหุ ผมขอให้คุณจับคู่กับนาคาตะ”

มาคาเบะคิดว่าเขาฟังผิด หรือจะยังมีคนอื่นที่ชื่อ “นาคาตะ”
นอกจากคนในแผนกความปลอดภัยชุมชนอยู่อีก

“ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ รองสารวัตรมาคาเบะ”

คนที่ค่อมศีรษะให้มาคาเบะคือนาคาตะที่ร่วมสอบปากคำ
โทโนะนั้นเอง มาคาเบะส่งสายตาไปทางความซิมะโดยอ้อมนิด
เขาพยักหน้าแรงๆ

“อย่างที่ผมบอกไปเมื่อครู่ เธอคือผู้หญิงน่าเชื่อถือที่ไขคดี
ความผิดยาวชนมากมาย จะต้องเป็นกำลังใจให้คุณได้แน่”

ในการตรวจสอบพยานรอบตัวผู้ต้องหา นอกจากมาคาเบะกับ
นาคาตะแล้ว ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับมอบหมายหน้าที่นี้ด้วย
เช่นกัน การประชุมจบลงหลังจากแบ่งหน้าที่ให้กับกลุ่มอื่นๆ
เรียบร้อยแล้ว การแถลงข่าวรอบต่อไปจะถูกจัดขึ้นในวันรุ่งขึ้น
ซึ่งหากนับตามปฏิทินก็คือวันนี้ วันที่ 7 เวลา 21.00 น.
ช่วงก่อนจัดการแถลงข่าว ในเวลา 19.30 น. จะมีการประชุม
การสืบสวน โดยจะต้องมีความคืบหน้าในการสืบคดี และต้อง
รวบรวมข้อมูลที่จะแถลงให้กลุ่มนักข่าวทราบก่อนเริ่มการประชุม
เรามีเวลาจำกัด

แต่ดันบอกให้ร่วมสืบสวนกับคนที่ไม่คุ้นชินกับคดีฆาตกรรม
เนี่ยนะ

“ก่อนอื่นก็จับหลัก แล้วค่อยเริ่มเคลื่อนไหวในตอนเช้า
เออะคะ”

นาคาตะค้อมศีรษะอย่างสุภาพให้มาคาเบะที่มีท่าทางลึบสน
แล้วสาวเท้าอย่างรวดเร็วออกจากห้องประชุมไป เขาทำได้เพียง
มองเธอจนลึบสายตาเพราะความตกตะลึง ทว่าทันทีที่คืนสติ
มาคาเบะก็ตั้งท่าจะเข้าไปสอบถามเรื่องราวกับควาซิมะ แต่
ขณะเดียวกันนั่นเอง โทรศัพท์มือถือถือในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต
ของเขาก็สั่นเสียก่อน

เป็นสายเรียกเข้าจากคิโด

เขารีบร้อนออกจากห้องประชุมไป กลุ่มตำรวจสืบสวน
ยืนสูบบุหรี่กันอยู่ในเขตสูบบุหรี่หลังจบการประชุม มาคาเบะ
หลบเลี่ยงพวกเขา แล้วกดรับสายขณะเดินไปตามโถงทางเดิน

“สวัสดีครับ”

“ได้ยินมาว่าผู้ต้องหาสารภาพแฉกทีเดียว”

คิโดโผล่ออกมาอย่างไม่มีการขออนุญาตเหมือนเคย เข้มนาฬิกา
ขึ้นบอกเวลาตีสอง ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขายังไม่นอน แถมยังได้
ข้อมูลมาแล้วด้วย

สมแล้วที่เป็นเจ้าของฉายา “ชายผู้ไม่หลับใหล”

“ขอโทษครับ ผมจะทำให้เธอสารภาพหมดเปลือกก่อนส่ง
สำนวนคดีให้ได้”

“ไม่ต้องคิดมาก อีกฝ่ายเป็นแค่เด็ก คุณต้องเปิดปากเธอ
ได้แน่”

“ผมเชื่อในตัวคุณ สร้างผลงานให้ได้ล่ะ” มาคาเบะนึกถึง
คำที่คิโดเคยกล่าวกับเขา พร้อมกับบรอยคล้ำใต้ตาซึ่งสมกับเป็น

“ชายผู้ไม่หวั่นไหว”

สำหรับมาคาเบะที่เพิ่งย้ายเข้าไปประจำกองบัญชาการสำนักงานใหญ่ การสืบสวนครั้งนี้ถือเป็น “ศึกแรก” หากส่งสำนวนคดีโดยที่ผู้ต้องหาสารภาพเพียงกึ่งเดียว จะเป็นการทำลายความคาดหวังของคิโด

ทั้งที่อุตสาหะลากสังขารไต่เต้าขึ้นมาถึงขนาดนี้แล้ว เขาจะไม่ยอมให้เป็นแบบนั้นเด็ดขาด

“ขอบคุณครับ ผมจะพยายามไม่ประมาท ว่าแต่”

มาคาเบะเล่าเรื่องที่เขารู้สึกรังเกียจกับนาคาตะจากแผนกความปลอดภัยชุมชน และคิดจะขอให้คิโดใช้อำนาจเปลี่ยนคูหุให้เป็นตำรวจสืบสวนแผนกที่หนึ่งคนอื่นแทน

“ผมให้वानให้หัวหน้ากองกำกับการสืบสวนควาชิมะเลือกคูหุยอดเยี่ยมให้คุณเอง ไม่มีใครจะเหมาะไปกว่านาคาตะ ไฮทาร์อีกแล้ว”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“นาคาตะ ไฮทาร์ มีชื่อเสียงในกลุ่มคนจำนวนหนึ่ง เธอทำงานอยู่ในแผนกความปลอดภัยชุมชน แต่ก็โชคร้ายมาดกรรมที่มีเด็กเข้ามาเกี่ยวข้องไปแล้วหลายคดี”

ตำรวจสืบสวนหญิงร่างเล็กท่าทางอ่อนโยนคนนั้นเนียนะ เขาแทบไม่อยากเชื่อ

“ดูเหมือนตำรวจสืบสวนคนอื่นจะไม่ค่อยชอบหน้าเธอ นะครับ หมายความว่าทุกคนไม่พอใจที่เธอเป็นผู้หญิงจากแผนกความปลอดภัยชุมชน แต่ยื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยวกับคดีที่อยู่นอกเหนืออำนาจของตัวเองนะครับ”

“ผมไม่รู้จักเธอเป็นการส่วนตัว สนใจแค่ผลงาน คุณเอง
ถ้าได้ทำงานร่วมกับเธอก็ต้องสร้างผลงานได้แน่”

ถ้าพูดถึงขนาดนี้ คงขอร้องไม่ได้ว่า “ช่วยเปลี่ยนให้หน่อย”
มาคาเบะเคยได้ยินข่าวลือหนาหูเรื่องตำรวจสืบสวนที่ต้องสูญเสีย
ตำแหน่งไปเพราะทำให้คดีหัวเสีย

“ทราบแล้วครับ”

เขาตอบแล้ววางสาย

ถึงจะเป็นทางที่เสี่ยงเพื่อให้ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน
แต่ก็คุ้มค่าที่จะเสี่ยง และเหนือสิ่งอื่นใด การถูกหมายตาให้หนึ่งใน
ตำแหน่งผู้กำกับการฝ่ายสืบสวนหลังจากที่เลื่อนขั้นเป็นตำรวจ
สืบสวนนอกเครื่องแบบได้เพียงไม่กี่ปีก็เป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ
มันคือผลลัพธ์ของการอดหลับอดนอนไล่ล่าคนร้ายนั่นเอง

โทโนะ เนกา คงไม่เคยสัมผัสประสบการณ์แบบนี้
เพราะดูเหมือนเธอจะถูกเลี้ยงดูมาโดยแม่ที่ไร้ความรับผิดชอบ
เขาสงสัยเด็กหญิงจากใจจริง

แต่สุดท้ายมันก็ขึ้นอยู่กับเจ้าตัวเอง

ขณะที่กำลังมุ่งหน้าไปยังเขตสุมบุหรีเพื่อสุมบุหรี
ลักมวนนั้น มาคาเบะก็พบชายออกผายไหล่ผึ่งที่เดินมาจาก
อีกฟากหนึ่งพอดี เขาคือตำรวจสืบสวนประจำแผนกสืบสวน
สถานีตำรวจเขตทามะที่เข้าร่วมการประชุมเมื่อครูนั่นเอง
หากจำไม่ผิด เขาชื่อโยชิโมโตะ อายุมากกว่ามาคาเบะหลายปี
แต่มีตำแหน่งรองสารวัตรเหมือนกัน

“ถูกสั่งให้จับคู่กับนาคาตะสินะครับ”

โยชิโมโตะพึมพำขณะที่เดินสวนกัน

“ครับ ทั้งที่ไม่ใช่คนของแผนกสืบสวน แต่กลับได้เข้าร่วมการสืบสวนคดีฆาตกรรม คงเป็นคนที่มีฝีมือมากเลยสินะครับ”

“จะบอกว่ามีฝีมือก็มีฝีมืออยู่หรอกครับ ถ้าดูแลผลงานเบื้องต้นจะถูกอกถูกใจก็คงไม่แปลก”

เป็นคำพูดที่มีความหมายแอบแฝง

“ผมคิดว่ารองสารวัตรมาคาเบะเองก็คงต้องลำบากหลายเรื่องเหมือนกัน ผมในฐานะเพื่อนร่วมงานต้องขอโทษล่วงหน้าด้วย”

“ก็จริงครับ เธอดูเข้มแข็งกว่ารูปลักษณ์ภายนอกมาก”

“ถ้าแค่นั้นก็คงจะดีนะสิครับ ผู้หญิงคนนั้นนะเป็นคนประหลาด”

ทว่าก่อนที่จะมาคาเบะจะทันได้ถามอะไร โยชิโมโตะกลับกล่าวทิ้งท้ายเอาไว้ว่า

“เดี๋ยวก็รู้ครับ”

แล้วเดินจากไป

ในเมื่อสอบปากคำครอบครัวผู้เสียหายและผู้ต้องหาไม่ได้ สถานที่ซึ่งยังพอหวังพึ่งพาได้ในตอนนี้ก็มีแต่โรงเรียน

หลังจากจับหลักแล้ว ในวันที่ 7 ธันวาคม เวลาแปดโมง มาคาเบะเดินทางออกจากสถานีตำรวจเซตทามะพร้อมกับนาคาตะ จุดหมายปลายทางคือโรงเรียนมัธยมต้นโนโบริโตะที่โทโนะเรียนอยู่ ซึ่งใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งนาทีกในการนั่งรถไฟจากสถานีรถไฟโมโคกาโอกะยูเอ็น ซึ่งอยู่ใกล้สถานีตำรวจเซตทามะที่สุด ไปยังสถานีรถไฟโนโบริโตะ สายโอตะวาระ

บริษัทรถไฟฟ้ายอดนิยมเอกชนโอตะคิว และต้องเดินเท้าต่อประมาณสิบนาทีจากสถานีรถไฟโนโบริโตะจนถึงโรงเรียน อีกทั้งแถวนั้นยังไม่มีลานจอดรถด้วย ถึงจะเบิกค่าโดยสารได้ แต่ก็จำเป็นจะต้องประหยัด ทำให้พวกเขาเลือกเดินเท้าแทน

ระหว่างทางที่เดินผ่าน บนหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าซึ่งเรียงรายอยู่ในร้านค้าหน้าสถานีรถไฟมุคคาโอกะยูเอ็น ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์อาซาฮี หนังสือพิมพ์ไมนิจิ หรือหนังสือพิมพ์โยมิอูริ ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ที่ได้รับความนิยมทั่วญี่ปุ่น ต่างก็ลงข่าวคดีของโทโนะหระเต็มหน้าหนึ่ง โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นคานางะวะนิปปอซึ่งลงหน้าหนึ่งใหญ่โตกว่าหนังสือพิมพ์อื่น และแน่นอนว่ารายการข่าวเช้าเองก็นำเสนอข่าวคดีด้วย อีกทั้งยังถูกพูดถึงอย่างกว้างขวางในสื่อโซเชียลมีเดียที่ตรวจดูก่อนออกมาจากสถานี คดีนี้ได้รับความสนใจจากสังคมเกินกว่าที่คาดเอาไว้มาก

เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งปล่อยให้เป็นการสารภาพเพียงกึ่งเดียวไม่ได้เข้าไปใหญ่

ขณะก้าวเท้าโดยกำหมัดสองข้างแน่น เขาเพิ่งตระหนักได้ว่าเดินห่างจากนาคาตะ มาคาเบะลดฝีเท้าลง แม้เธอจะเดินตามเขาทันแล้ว แต่นาคาตะก็เอาแต่ยื่นคอเข้าไปในเสื้อโค้ตสีดำแล้วปิดปากเงียบ ทว่าจู่ๆก็กล่าวขึ้นว่า

“ฉันมีเรื่องอยากปรึกษาอะ

“ปล่อยให้การสอบปากคำผู้เกี่ยวข้องทางฝั่งโรงเรียนเป็นหน้าที่ของฉันได้หรือเปล่าอะ ฉันน่าจะคุ้นเคยกับการสืบสวนคดีอาชญากรรมเด็กและเยาวชนมากกว่า”

มาคาเบะประหลาดใจกับความมั่นใจที่ผิตกับหน้าตา
เรียบร้อยและน้ำเสียงอ่อนโยนของเธอ แผนกความปลอดภัย
ชุมชนฝ่ายเยาวชนเป็นแผนกที่เชี่ยวชาญเรื่องการให้คำแนะนำ
และการสืบคดีที่เกี่ยวข้องกับเยาวชน ซึ่งเป็นประสบการณ์
ที่มาคาเบะซึ่งเป็นตำรวจสืบสวนเทียบไม่ติดก็จริง แต่ไม่อยากเชื่อ
เลยว่าเธอจะพูดอย่างตรงไปตรงมาขนาดนี้

“ตกลง ผাগด้วยนะ”

“ขอบคุณค่ะ”

นาคาตะค้อมศีรษะตามมารยาท

“เราสืบสืบสาวหาความหมายคำว่า ‘ไม่เข้าใจ’ ของเนกาจัง
กันเถอะค่ะ”

“มันจะไปมีความหมายอะไร ก็แค่พูดเพราะไม่อยาก
สารภาพเหตุจริงใจไม่ใช่หรือไง”

“อาจจะใช่ค่ะ แต่ก็อาจจะไม่ใช่ ถ้าเป็นกรณีหลัง หากเรา
ไม่ทราบคำว่า ‘ไม่เข้าใจ’ ที่เธอพูดถึงหมายความว่าอย่างไร เธอก็คง
ไม่ยอมสารภาพเหตุจริงใจหรอกค่ะ เรามีเวลาไม่มาก จำเป็นต้อง
เคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพ มันจะต้องส่งผลดีต่อโนโซมิจัง
ด้วยแน่ๆ”

ถึงเจ้าตัวจะไม่อยู่ตรงหน้า แต่เธอก็ยังเรียกโทโนะว่า
“เนกาจัง” และเรียกคาสุกะอิวา “โนโซมิจัง” อ่อนหัดจริง ๆ
ที่โยชิโมโตะบอกว่าเธอ “เป็นคนประหลาด” หมายความว่าแบบนี้
เองหรือ

อย่างไรก็ตาม มาคาเบะก็อยากไขความจริงให้กระจ่าง
ไม่ต่างกัน

“นั่นสินะ”

เขาตอบ

จากพยากรณ์อากาศ ดูเหมือนว่าอุณหภูมิในภาคตะวันออกของ จังหวัดคานางาวะจะไม่ต่างจากเมื่อวาน ทว่าที่นี่มีแม่น้ำทามะ ซึ่งเป็นแม่น้ำสายหลักไหลผ่านใกล้ๆ ทำให้มีลมพัดแรงและ ลัมผัสได้ว่าอากาศหนาวกว่าความเป็นจริง ตอนไปถึงโรงเรียน มัธยมศึกษาตอนต้นโนโบริโตะก็หนาวแทบจับจิตแล้ว

พวกเขาโทร.นัดมิอูระ โทรุ ครูประจำชั้นของโทโนะกับ คาสุกะอิเอไว้แล้ว โรงเรียนปิดชั่วคราวเพราะผลกระทบจากคดี แต่ดูเหมือนพวกเขาจะมาเข้าร่วมการประชุมเจ้าหน้าที่เพื่อรับมือ กับสถานการณ์หลังจากนี้อยู่แล้ว

มาคาเบะและนาคาตะถูกพาไปยังห้องผู้อำนวยการโรงเรียน พวกเขาหย่อนตัวนั่งบนโซฟาซึ่งหันหน้าหาครูทั้งสามคน ก่อนจะ แลกเปลี่ยนนามบัตรกัน ซึ่งต่างจากในละครสืบสวนทางโทรทัศน์ เพราะในการสอบบปากคำ ทางตำรวจไม่เพียงต้องแสดงบัตร ประจำตัวตำรวจให้ดูเท่านั้น แต่ยังต้องแลกเปลี่ยนนามบัตรด้วย ทว่าทั้งสามคนกลับไม่ได้มีท่าทางตกใจเลย ดูท่าแล้วทุกคนน่าจะมี ประสบการณ์พอตัว คงคุ้นชินกับเรื่องราวที่ต้องถึงมือตำรวจ

ทว่าคงไม่มีคดีไหนน่าตกใจเท่าการที่นักเรียนคนหนึ่ง ฆ่านักเรียนอีกคนหรอก

“ผมต้องขอภัยอย่างสูงที่นักเรียนของเราก่อเรื่องใหญ่โต”

ผู้อำนวยการไซโต ชินโนสุเกะ ที่นั่งอยู่ตรงกลางก้มศีรษะลง รองผู้อำนวยการโฮริอิ ทาดาชิ ที่นั่งอยู่ด้านขวา และครูมิอูระ

ที่นั่งอยู่ด้านซ้ายต่างก็ทำตามเช่นกัน ทุกคนมีสีหน้าอิดโรย โดยเฉพาะมิอูระซึ่งเป็นครูประจำชั้นของโทโนะและคาสุเกะอิ ที่สองตาแดงก่ำเพราะอดนอน

ไซโตลั่นศีรษะยกใหญ่

“ไม่อยากเชื่อเลยว่าเธอจะลงมือฆ่าเพื่อนร่วมชั้น เธอดูเหมือนเด็กที่ไม่มีวิ้วแว่วว่าจะฆ่าใครเลย”

“มีกฎเรื่องบริสุทธิ์จนกว่าจะได้รับการพิสูจน์ว่าผิดจริงอยู่ค่ะ ต่อให้เจ้าตัวจะยอมรับว่าตนเป็นคนลงมือก่ออาชญากรรมจริง แต่ยังเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะได้รับการพิสูจน์ว่าผิดจริงค่ะ”

สำเนียงการพูดและใบหน้าที่ของนาคาตะอ่อนโยนจนคิดไม่ถึงว่าเธอมาเพื่อสอบปากคำ ผิดกับไซโตและโฮริวที่กลอกตาไปมา มิอูระผงกศีรษะแรงๆ นาคาตะเหลือบมองมิอูระก่อนกล่าวกับไซโต

“เมื่อครู่คุณบอกว่า ‘ดูเป็นเด็กที่ไม่มีวิ้วแว่วว่าจะฆ่าใคร’ ใช่มั้ยคะ หมายความว่า ผอ. รู้จักเนกาจังดีใช่มั้ย”

ผู้อำนวยการโรงเรียนคือคนที่เห็นหน้าเป็นตาให้แก่โรงเรียน และเป็นคนที่ต้องเป็นกระบอกเสียงแนวหน้าเมื่อเกิดคำถาม ส่วนรองผู้อำนวยการคือผู้บริหารและธุรการซึ่งเป็นตัวกลางที่จะคอยแก้ไขหากเกิดปัญหาขึ้น คนที่จะรู้จักเด็กได้อย่างแท้จริงคือครูที่ต้องสอนและพบปะพวกเขาและเธอต่างหาก

ไซโตหลบตาด้วยท่าทางอยู่ไม่สุข

“พอถูกถามเข้าจริง ผมก็รู้แค่ชื่อกับหน้าของเธอครับ”

“หมายความว่าไม่สามารถพูดได้เต็มปากว่า ‘เธอดูเหมือนเด็กที่ไม่มีวิ้วแว่วว่าจะฆ่าใครเลย’ สិនะคะ”

“แต่เด็กนักเรียนโรงเรียนเรา...”

“ฉันไม่ได้ตำหนินะคะ เพราะอย่างไรเสียก็มีนักเรียนตั้งหลายร้อยคน ผอ.คงรู้จักและเข้าใจเด็กทุกคนอย่างลึกซึ้ง ไม่ได้หรอกค่ะ รองผอ.เองก็เหมือนกัน”

จู่ๆ ก็ถูกโยนคำถามมาให้ โฮริอิผงกศีรษะรับด้วยท่าทางลังเล นาคาตะเบนสายตาอ่อนโยนไปทางมิอูระ

“แต่ถ้าเป็นครูมิอูระก็คงจะรู้จักเนกาจังใช่ไหมคะ ฉันคิดว่าเราน่าจะสอบถามครูมิอูระแค่คนเดียว จะได้ไม่เสียเวลา คิดว่ายังไงคะ”

ท่ามกลางสถานการณ์ที่มีเวลาจำกัดเช่นนี้ เพื่อให้สอบปากคำไซโตกับโฮริอิก็คงไม่ได้อะไรขึ้นมา นาคาตะคงคิดเช่นนี้ มาคาเบะเองก็เห็นด้วย

“ผมไม่ขัดข้องครับ”

มิอูระกล่าวด้วยเสียงทุ้มต่ำสงบนิ่ง ไซโตกับโฮริอิออกจากห้องไปด้วยสีหน้าโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก หลังจากทั้งสองออกไป นาคาตะก็ค้อมศีรษะให้มิอูระอีกรอบ

“ขอโทษที่ทำให้เสียเวลานะคะ”

“ไม่หรอกครับ ถ้าผมช่วยอะไรได้สักหน่อยก็คงดี”

มิอูระจ้องมองโต๊ะโดยไม่กะพริบตา

“ผมเป็นครูมาได้ 25 ปีแล้วครับ ลูกศิษย์ของผมเคยถูกจับเพราะขโมยของตามร้านค้าบ้าง ก่อเหตุวิวาทบ้าง แต่ก็ไม่เคยมีใครฆ่าคนครับ...”

“ทราบค่ะ”

นาคาตะเอ่ยชัดขึ้นแล้วกล่าวต่อ

“เนกาจึงยอมรับข้อกล่าวหาค่ะ แต่ไม่ยอมบอกว่า มีเหตุจูงใจอะไรถึงได้ฆ่าเพื่อน พวกเราจำเป็นต้องไขข้อสงสัยนี้ ให้กระจ่าง เพราะฉะนั้นช่วยเล่าให้ฟังด้วยค่ะว่าเธอเป็นเด็ก แบบไหน”

“ผมไม่คิดว่าเธอสนิทกับคาสูกะอิหรอครับ คาสูกะอิ เป็นเด็กกล้าแฉ่แฉ่ เธออยู่ในชมรมเครื่องเป่า เป่าฟลุต แล้วก็มีเพื่อนเยอะครับ

“สถานที่เกิดเหตุเคยเป็นโรงเรียนดนตรี คาสูกะอิเองก็เป็น สมาชิกชมรมเครื่องเป่า แต่ก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้เธอต้องเข้าไป ผูกซ้อมในบ้านร้างที่ไม่ต่างไปจากคฤหาสน์ผีสิง

“เธอเป็นดาวเด่นของห้อง แถมยังเคยเป็นประธาน คณะกรรมการนักเรียนด้วย”

“ช่วยเล่าเรื่องของเนกาจึงให้ฟังได้มั๊ยค่ะ”

นาคาตะขัดจังหวะเบาๆ ดูเหมือนมิอูระยังพูดไม่จบ แต่เขาก็ปิดปากเงียบทันที

“ฉันจะเก็บเป็นความลับค่ะ จะไม่บอกใครว่าได้ฟังมาจากครู”

มิอูระยังคงมีท่าทางอึดอัด แต่เมื่อนาคาตะกล่าวซ้ำ

“จะไม่บอกใครค่ะ”

เขาก็เปิดปากด้วยท่าทางแน่วแน่

“เธอก็ไม่ใช่เด็กที่จะลงมือทำเรื่องใหญ่โตอะไรหรอครับ แต่เธอเป็น ‘เด็กมีปัญหา’ ที่มักจะมาสายหรือขาดเรียนอยู่บ่อยๆ ตอนอยู่ที่โรงเรียน ระหว่างคาบเรียนหรือในช่วงพักกลางวัน ก็เอาแต่นอนหลับ ผลการเรียนย่ำแย่ แถมยังไม่ค่อยคุยกับ

เพื่อนด้วย ตอนแรกผมเคยคิดว่าเธอเป็นเด็กตั้งใจเรียน เพราะเธอไม่ได้สายตาสั้น แต่กลับอยากนั่งโต๊ะข้างหน้า พอเปิดเทอมหลังวันหยุดภาคฤดูร้อน พฤติกรรมของเธอก็ยิ่งหนักขึ้น ผมรู้สึกว่าคุณไม่มีเจตจำนงหรือความต้องการที่จะมีชีวิตอยู่เลย”

ช่วงปีที่ 2 ของชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น การเรียนจะยากขึ้นแบบก้าวกระโดด โทโนะอาจสูญเสียกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่เพราะเรื่องที่ว่านี้ได้

มาคาเบะเองก็เคยเป็นเหมือนเธอ เขาเลยเข้าใจความรู้สึก

“เพราะล้าพังกำลังของเจ้าตัวเองคงทำอะไรไม่ได้ ผมเลยตั้งใจที่จะขอปรึกษาแม่ของเธอเป็นการส่วนตัว แต่เพราะช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิเธอไม่ยอมมาพบ ต่อให้ออกปากขอร้องไปตรงๆ เธอก็ยังไม่ยอมมา ผมจึงจนปัญญา ทำอะไรไม่ถูกเลยครับ”

“หมายความว่ายังไงคะ ไม่ยอมมาพบ”

“ถึงจะฝากโทโนะให้ไปบอกแม่ของเธอ แต่ก็ไร้คำตอบ โทร.ไปก็ไม่รับครับ สุดท้ายพอติดต่อก็ได้ อุตส่าห์นัดหมายเรื่องการปรึกษาถึงสองรอบ แต่เธอก็ไม่เคยมาเลย และหากเธอขอโทษก็ว่าไปอย่าง แต่กลับพูดแตกต่างไม่รู้จักไปเรื่อย ผมจำได้เรื่องที่ตัวเองคิดว่าเธอคงจะเป็น ‘พวกที่ยอมรับความผิดของตัวเองไม่ได้’ ถึงพูดแบบนี้จะดูเลียมารยาทก็เถอะครับ”

เมหาหัวทิ่มไม่กลับบ้านจนดึก แคมพอรู้ว่าลูกสาวก่อคดีก็หนีหน้าหายตัว สิ่งที่เขาพูดถึงเธอนั้นไม่ผิดเลย

“พวกเราเองก็ติดต่อกับคุณแม่ของเนกาจังไม่ได้ค่ะ พอจะทราบมั้ยคะว่าเธออยู่ไหน”

“โทโนะ เนกา” เด็กหญิงชั้นมัธยมต้น
ถูกจับกุมในข้อหาฆาตกรรมเพื่อนร่วมชั้น “**คาสุกะอิ โนโซมิ**”
โดยอ้างพรางว่าเป็นการฆ่าตัวตาย
แต่เธอจะยอมรับว่าตัวเองเป็นฆาตกร
แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ยอมบอกเหตุจริงใจ
เป็นเหตุให้นายตำรวจ “**มาคาเบะ ทาคุมิ**” และเจ้าหน้าที่ “**นาคาตะ โฮทารุ**”
ต้องออกโรงสืบหาความจริงด้วยตัวเอง

เมื่อเริ่มสืบสวน จากคดีที่ดูเรียบง่ายก็เริ่มเผยความจริงอันน่าตกตะลึง
แล้วเหตุใด “**คาสุกะอิ โนโซมิ**” จึงต้องเสียชีวิต...

ผลงานของอามาเนะ เรียว นักเขียนชื่อดังชาวญี่ปุ่น
เจ้าของรางวัล Mephisto Prize
รวมถึงเข้าชิงรางวัล Honkaku Mystery Award
และรางวัล Mystery Writers of Japan Award

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-6954-0

9 786161 869540

Illustration: aomrange